

ANUL 66

Seria II

Nr. 875

Biblioteca Centrală
Regională
Craiova-Deva

ALBINA

Revistă săptăminală a Așezămintelor culturale

Joi

1 octombrie 1964

8 pagini — 15 bani

Prietenă mea, cartea. Fotografie de T. Ioaneș

INIMA NU ISTOVEȘTE

De voi pune întrebare
inimii : ce ți-ai dorit ?
Setea ei de infinit
nu-i dă timp din goana mare.

Înc-o clipă, înc-o clipă,
înc-un ceas, înc-un ceas...
Inimă, nu știi popas,
numa-n vis îți prinzi aripă,

pururi, știu, ți-ar fi o rană,
dacă tac, ori de ezit,
e-n idealul împlinit
măreția ta umană.

Din strădanie rodește
conștiința de etern —
suflet, peste veac te cern,
inima nu istovește.

GEORGE DEMETRU PAN

O FAMILIE DE AGRONOMI

Poștașul s-a oprit la poarta gospodăriei agricole de stat din Drăgășani. Un mustăcios, uscățiv și înalt, călare pe o bicicletă. Aplecat peste ghidon sună de zor și flutură o scrisoare :

— O recomandată pentru tovarășa ingineră Aneta Răileanu !

— O fi de la București — își spune părerea poștașul. O așteaptă de vreo două săptămâni.

Tinăra ingineră din Drăgășani primește des asemenea scrisori, din diferite colțuri ale țării. Și aproape toate poartă la expeditor același nume : Negreanu. Numai pronumele diferă. Cine ar vrea să știe care-i cauza acestei coincidențe află ușor că toți expeditorii sînt din aceeași familie cu ingenera Răileanu și toți... agronomi.

Viața Anetei are multe puncte comune cu a acestora și nu doar datorită legăturilor de rudenie. Ea a terminat de șase ani Institutul agronomic din Craiova. A urmat cursurile Institutului îndemnată de unchiul ei, Negreanu Vasile, președintele G.A.C. din Drăgășani. Azi și ea lucrează pe meleagurile natale, însă la G.A.S. Drăgășani, ca șefă de secție. Încă din anii studenției, dorea să facă viticultura și iată că visul i s-a împlinit. Aici, la Drăgășani, de numele său sînt legate multe izbutite experiențe, printre care și plantarea unor soiuri noi de viță pentru strugurii de masă, cu care a obținut premii la diverse concursuri. De curînd, la Liubliana, un vin al G.A.S. Drăgășani a cîștigat o medalie de aur. Din acești struguri, boabe de soare, care au atins cea mai mare producție pe regiune — 12 000 kg la hectar — au fost exportate anul trecut peste 60 tone, calitatea 1-a. Tendința este ca suprafața podgoriei să fie extinsă la Drăgășani, înlocuindu-se butucii bătrîni cu soiuri noi, de viță cu productivitate mare. Numai anul acesta s-au plantat 40 hectare de vie, s-au altoit peste 200 000 butași și au fost crescuți în școala de viță 1 770 000 butași port-altoi.

Am stat de vorbă cu tinăra ingineră chiar în ziua cînd primise „recomandată” de la București.

— E o scrisoare care mă bucură. Are directă legătură cu munca mea. Împreună cu inginerul șef al gospodăriei, tov. Nicolae Ciocîrlan, am început o nouă experiență, pe o suprafață de aproape 2 hectare : introducerea mecanizării lucrărilor de întreținere pe terenurile în pantă. Fiind vorba de o experiență mică în țară nu m-am sfiit să cer și părerea rudelor din București, cu atît mai mult că și tema lucrării mele de viitoare candidată în științe agricole este dedicată acestor probleme...

— Cum s-ar zice, o problemă pe care ați rezolvat-o în familie !

— Se putea altfel ? Dacă sînt dintr-o familie de agronomi !

Într-adevăr, meseria de agronom, devenită o tradiție, a fost îmbrățișată în familia inginerii Răileanu de nu mai puțin de 16 oameni, 16 agronomi formați în anii regimului nostru.

Împreună cu ingenera am străbătut în ziua aceea cîțiva kilometri, printre dealuri acoperite cu vie, printre livezi cu pomi încărcăți cu roade, pe lingă miriști arate adine, holde de porumb și cimpuri cu legume.

— Pămîntul este bogat, dar ca să-l faci să fie darnic trebuie să-i cunoști bine tainele, să-i dai la timp ce cere. Dacă n-am fi înțeles acest lucru cu greu am fi reușit ca numai în patru ani să facem să crească producția gospodăriei cu peste 70 la sută. Iată, din livada de colo vom culege 25 tone fructe mai mult decît planificasem. Și povestește o întâmplare simplă care ne dă o primă idee despre oamenii gospodăriei. „...Astă-primăvară, recolta de fructe era amenințată de îngheț. Am stat aici cu muncitorii și maistrul 3 zile și 3 nopți ca să întreținem focuri pentru a feri pomii de frig...”

Cînd ne-am întors la gospodărie o aștepta iarăși poștașul. I-a sosit o nouă scrisoare, de astă dată de la Cluj. În plic a găsit și cîteva semințe de flori.

— După viticultura, floricultura e a doua pasiune a mea... Am înflințat de curînd și la noi o subsecție pentru cultivarea florilor. Semințe, răsadnițe bulbi de flori și chiar îndrumări primesc de la verișoara mea Negreanu Anca, proaspătă absolventă a Facultății de horticultură din Cluj. După cum bănuieți e și ea... din familie !

Struguri și flori, două pasiuni care merită a fi „cult”

PRIMIE STRAUȚ

FORMAȚII LAUREATE

ALE CONCURSULUI AL VII-LEA

DIN ÎNSEMNĂRILE UNUI INSTRUMENTOR DE DANS

Când l-am rugat pe tovarășul Octavian Potra, instructorul echipei de dansuri din Ceanu-Mare, să-mi vorbească de munca pe care a dus-o cu această formație, mi-a întins un carnet. Spicuiam câteva însemnări din acest carnet.

12 septembrie 1962... E o zi de toamnă cu soare și sint în drum spre Ceanu. Nu cunosc satul în care mă duc, unde voi lucra și sint tare nerăbdător să-i calc pragul. O veche pasiune (tata li zicea mai simplu: nebunie) pentru joc, m-a îndemnat spre aceste locuri, m-a făcut să părăsesc comuna Chiuești din raionul Dej, unde am fost învățător cîțiva ani și m-am simțit atît de bine. Gîndul de a veni pe aceste meleaguri mă preocupa mai de mult, încă de pe cînd urmam Școala populară de artă din Cluj. Acolo, de la profesorii mei, am auzit că prin aceste locuri sint dansuri frumoase de cîmpie. Încă de pe atunci mă gîndeam să ajung cîndva într-unul din aceste sate și să organizez o echipă de dansuri cu mulți jucători.

De la cătunul Moara, unde m-a lăsat mașina, pînă în centru, la Ceanu, mă duc o căruță a gospodăriei. Pe căruțaș, un colectivist de vreo 50 de ani, îl cheamă Ilie Pop. Căii merg la pas și-l ascult atent pe omul de lîngă mine care îmi vorbește de satul în care mă duc. Îmi descrie comuna cu numeroasele ei cătune, răsfrîte pe o suprafață de 46 kilometri pătrați. Eu aduc însă vorba despre dansurile care se joacă în sat. Și Ilie Pop se dovedește un bun cunoscător al acestor jocuri. Îmi vorbește de *Cenanca*, de *Turdeanca* și de alte dansuri locale. „Dar dumneata știi să joci?” — îl întreb. „Da cum nu?” — răspunde mirat, făcînd o mișcare bruscă din trunchi de parcă ar voi să-mi arate, pe loc, o figură.

E prima mea duminică în Ceanu. Mă duc la horă să văd jocurile din sat. Sint adunați aproape 200 de tineri. De jucat, joacă însă numai doi flăcăi. Doar ei dansează cu fetele. Ceilalți se uită deocamdată. Îi privesc, sint atent la figură și le studiez fiecare mișcare. Unul dintre ei, Anane Hădărean, un flăcău de vreo 19 ani, joacă minunat, se vede de departe că-i un mare dansator. Mă duc la el și-l rog să-mi arate câteva jocuri de horă și de nuntă din sat. Flăcăul nu se lasă rugat. Admir jocurile pe care mi le arată. Îmi place deosebit un joc local cu o purtată liniștită, cu pirote duble și triple, cu bătăi de picior la băieți. Văd apoi jocuri feciorești mai iuți. Tinerii se miră foarte mult cînd îmi scot carnetul și încep să transcriu jocurile.

A trecut o săptămîină. Sint din

noii în mijlocul tinerilor. Stau de vorbă cu el despre organizarea unei echipe mai mari de dansuri. Mă ascultă atenți, dar mă privesc cu o oarecare nedumerire. Cîveva mă întrebă: „Dar dumneata știi să joci?” Mă surprinde întrebarea, dar în loc de răspuns îmi scot haina și încep să joc. Întîi le arăt jocuri din satul meu, din Poeni, de la poalele munților Vlădeasa. Le prezint câteva figuri din *Răchijana* și *Călatea*, apoi din jocul pe care l-am învățat de la Anane Hădărean, duminică trecută. Mă întrebă: „De cînd jucați, tovarășe învățător?” „De la vîrsta de 5 ani” — îi răspund. Se uită lung la mine și dă afirmativ din cap. Apoi el și ceilalți tineri îmi promet că vor veni la repetiții.

3 octombrie 1962... În această seară, la repetiții au venit doar opt dansatori, dintre ațîția cu care am vorbit și mi-au promis. Dar au venit cei mai buni jucători. E aici Anane Hădărean și Ion Tritean, iar dintre fete Olivia Cuc și Ana Pomnuț.

Oare cînd voi reuși să strîng ațîția oameni ca să formăm un ansamblu? Ce ar trebui să fac? Sint întrebări la care caut răspuns aproape toată noaptea, că de dormit nu prea dorm.

Azi m-am întîlnit, în cătunul Finațe, cu tovarășul Eugen Haiduc, instructorul raional de partid. Am venit să stau de vorbă cu cîțiva oameni despre care am auzit că s-buni dansatori și pe care vreau să-i atrag în echipă. Cînd am ieșit de la Simion Altonianu, tov. Haiduc m-a zărit și m-a întebat: „Cu ce treburi pe aici?” I-am povestit despre greutățile de care mă lovesc. M-a ascultat, apoi mi-a spus: „Văd cît te zbați. Știm că vrei să faci un lucru bun și frumos. Să vij disează la mine să discutăm pe îndelete, să vedem ce putem face, cum să te ajutăm să iasă o treabă bună”.

Au trecut două luni de cînd am sosit la Ceanu. Lucrurile încep să meargă din ce în ce mai bine. Sprîjin avem de peste tot. În sat se vorbește tot mai mult de echipă. La ultima repetiție am lucrat cu zece perechi. Au asistat însă aproape o sută. Au venit să vadă cum învățăm *De-a lungul* și *Invirtită de nuntă*. Unii dintre ei au cerut să-i „înscriu” pe loc în formație. Da, așa au zis, să-i înscriu, parcă ar voi să intre la o școală. Am deci douăzeci de tineri și încă pe ațîția elevi din clasele a VI-a și a VII-a cu care repet, de cîteva săptămîni, aceleași jocuri... Dar unde sint bătrîni? Ce facem fără ei?...

După o masă tovarășească, împreună cu tovarășul Haiduc, am stat de vorbă cu cîțiva bătrîni, pe vremuri cunoscuți dansatori în sat. Printre ei erau Vasile Bucur, Ilie Pop, Toader Hădărean, Ion Munteanu și brigadierul zootehnic Rev-

nie Alexandru Fărgău. Toți oamenii între 50 și 70 de ani. Ne-au arătat pe loc și cîteva jocuri bătrînești. Cînd am adus însă vorba să vină în echipă, nici n-au vrut să audă. „Cum să jucăm noi pe scenă? O să zică lumea că ne-am pierdut mințile acum, la bătrînețe”.

Am discutat și ieri cu cîțiva bătrîni din sat. Vreau neapărat să-i atrag în echipă. Le-am vorbit despre echipa de dansuri din Dăbuleni, și de alte formații din țară, unde, alături de tineri, joacă și mulți bătrîni. De astă dată nu m-au refuzat. Mi-au spus că se vor mai gîndi.

Azi m-au căutat la școală Ion Munteanu și Ilie Pop. Au venit să-mi spună că au hotărît, împreună cu ceilalți, să vină la dans. Dar au o condiție. Să repete aparte, să nu-i vadă nimeni.

Nu s-au scurs nici zece zile de cînd bătrîni au refuzat să danseze și iată-ne la lucru împreună. Repetăm cu ei și trei muzicanți — așa cum ne-a fost înțelegerea — de două ori pe săptămîină într-o sală de școală, cu ușile închise. Dansează bine fiecare dintre ei. Mă străduiesc să-i învăț să facă fiecare mișcare toți deodată, și la fel, așa cum se cere într-o echipă.

Azi a venit la mine mătușa Maria, nevasta lui Vasile Bucur. E supărată foc. Nici nu apuc să-i dau bună ziua că și începe: „Domnule Potra, de ce-mi porți bărbatul pe drumuri seara, pe ploale, pe noroi și-mi vine acasă la miezul nopții? Am trăit liniștiți o viață întreagă. Se aude prin sat că vrei să-i duci la Cluj și prin alte locuri, la concursuri, să-l pui pe scenă ca să ridă oamenii de el”. Am căutat s-o liniștesc. M-a ascultat, dar tot supărată a plecat.

Echipa crește din zi în zi. Vin

încontinuu oameni noi. Vasile Hădărean a adus, din Stîrcu, 14 dansatori, Ana Cuc, o femeie de 50 de ani, a venit cu Maria Bojan și Marta Crișan. Toader Hădărean, om de 70 de ani, „Zmeul”, cum îi zic membrii echipei pentru jocul lui viguros, are în echipă 29 de dansatori, aproape toate neamurile. Nici Vasile Bucur nu mai vine singur. La ultima repetiție l-a însoțit și tușa Maria. „Vreau să joc și eu în echipă că-i un lucru frumos” — mi-a spus. Am primit-o fără să-i amintesc de discuția avută cu ea.

1963... A venit și primăvara. S-a mărit mult echipa și probleme sint mai multe. Sint zile cînd nu mai pridesc deloc. În unele cătune ale comunei tin acum repetiții chiar și cu cîte 3-4 perechi de dansatori mai noi. Trebuie să-i aduc la nivelul celorlalți. Învățăm și jocurile culesse astă-iarnă din satele vecine: Triteni și Aruncuta, Iacobeni și Juriu de Cîmpie.

La faza raională a concursului, la Vișoara, ne-am prezentat cu 136 de dansatori. Am obținut locul I. Mă bucură mult acest succes, dar văd și lipsurile pe care le mai avem. Întîi și întîi dansul e prea lung. Se repetă mult aceleași figuri. Apoi nici ritmul jocului nu merge destul de crescînd. Unii dansatori n-au încă jocul perfect, iar alții joacă puțin aplecat și nu respectă întocmai desenul dansului.

La Tg. Mureș, la faza interregională, din cauza scenei, a trebuit să reduc echipa cu 24 de jucători. Am fost nevoit să renunț și la cîțiva buni dansatori. Dar nu s-au supărat. Mi-au spus așa: „Înțelegem situația, tovarășe Potra. Aici nu-i vorba de cutare sau cutare jucător. E vorba de echipa noastră din Ceanu-Mare”. Așa mi-au spus, și am fost mîndru de ei. Cît de mult a crescut spiritul de echipă, conștiința dansatorilor!

Tocmai terminasem spectacolul dat pe scena Expoziției din București cînd ni s-a adus vestea că am obținut locul I pe țară și titlul de Laureat. Bucuria oamenilor a fost de nedescris.

Am încins o horă. Au jucat bunicii cu nepoții, mamele cu băieții și la mulți am văzut lacrimi în ochi. Toader Hădărean, bătrînul, care a obținut un premiu pentru interpretare, m-a sărutat ca pe feciorii și nepoții lui.

R. IARAI

MIȘCAREA TEATRALĂ DIN RAIONUL NOSTRU

Comitetul pentru cultură și artă al regiunii Galați a organizat, în cinstea zilei de 23 August, primul festival de teatru pentru amatori. La festival, raionul nostru a fost reprezentat de 64 de formații de teatru, dintre care 15 înființate cu acest prilej. În prezent, în raionul Focșani, nu există comună fără echipă de teatru.

Casa noastră raională de cultură s-a preocupat în permanență cu aceeași grijă, atît de creșterea numărului formațiilor teatrale, cît și de îmbogățirea repertoriului lor, de răspîndirea experienței valoroase a celor mai bune echipe. Iată cîteva din acțiunile întreprinse de noi în această privință.

La cele șapte centre metodice pe care le avem în cadrul raionului am inițiat schimburi de experiență între formații, am prezentat spectacole-model, urmate de discuții interesante cu instructorii echipelor de teatru. Așa, de pildă, la centrul metodic din Odobești a avut loc o întîlnire cu instructorii formațiilor din comunele: Jariștea, Pășești, Virteșcoi, Broșteni, Mera, Reghiu și Andreiașu de Jos. Cu acest prilej am prezentat cîteva din piesele într-un act nou apărute, am discutat despre repertoriul fiecărei formații, iar instructorii au înțăișat cîteva aspecte din

activitatea lor. La sfîrșit, echipa de teatru din Odobești a prezentat o scenă din piesa: Lanțul manevrelor de Ștefan Haralamb. Discuțiile care au urmat apoi s-au referit mai ales la felul cum trebuie aleși interpreții în funcție de mesajul pe care-l comunică personajele piesei.

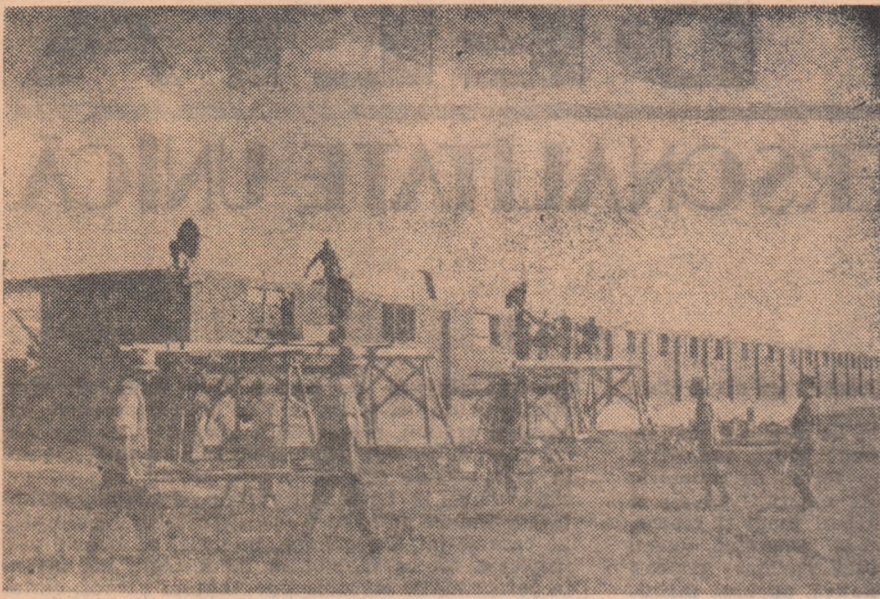
Asemenea discuții am organizat la toate centrele metodice, iar în comuna Risipiți am jînut un schimb de experiență care a oferit posibilitatea instructorilor să cunoască activitatea unor colective în atragerea de noi interpreți. De ce am ales tocmai această problemă pentru schimbul de experiență? Am observat că unii instructori de teatru folosesc, pentru punerea în scenă a pieselor, aproape aceiași interpreți care joacă și în brigăzile artistice de agitație. În felul acesta unii erau prea solicitați, iar alții nu mai aveau posibilitatea să activeze în una din aceste formații. Datorită schimbului de experiență, atît colectivele echipelor de teatru, cît și ale brigăzilor artistice de agitație și-au sporit în mod simțitor numărul interpretilor.

În curînd va începe cel de-al IV-lea Festival de teatru l. L. Caragiale. În vederea unei cît mai bune participări a formațiilor din raionul nostru la primele faze ale acestui festival, noi am și luat o serie de măsuri dintre care am să amintesc: stabilirea repertoriului fiecărei formații, în funcție de specificul comunei respective, activizarea tuturor formațiilor și intensificarea deplasărilor în circuit pentru a da posibilitatea echipelor să se acomodeze și cu scenele spectacolului din alte comune. Este de începerea fazei interregională vom organiza, la toate centrele metodice, schimburi de experiență și discuții pe marginea unor spectacole-model, date de cele mai bune formații. Noi considerăm aceasta ca o repetiție generală înainte de începerea celui de-al IV-lea Festival de teatru l. L. Caragiale.

MIHAI DIACONU
metodist cu problemele
de teatru de la Casa raională
de cultură din Focșani

Echipa de dansuri a cîmînului cultural din Ceanu-Mare-Cluj, laureată a celui de al VII-lea concurs.

Încă un grajd, al 8-lea la număr, în construcție la G.A.S. Chesinți, raionul Lipova

Carnet

o seară obișnuită

O seară obișnuită la căminul cultural...

Colectiviștii s-au adunat în sala mare să-i sărbătorească pe cei mai vrednici dintre ei. Acum, la cules, ies la iveală roadele muncii. Acum sînt cunoscuți cei mai buni. Cine sînt aceștia? Președintele gospodăriei colective din Făcăieni îi amintește pe rînd: din brigada I, Ion Georgescu care, împreună cu nevasta, s-a aflat în primele rînduri și la semănat și la lucrările de întreținere a culturilor; și acum, la cules, în carnetul brigadierului sînt trecute în dreptul numelui lui și al nevastei, peste 600 zile-muncă; Marin V. Ioniță (peste 300 zile-muncă), conductorul de atelaj Costică Manu, „mereu grijuliu față de avutul obștesc”, din brigada a II-a, Ion N. Mihai, șef de echipă fruntașă, Ion Z. Dinu, unul dintre primii colectiviști care au primit retribuție suplimentară pentru muncă de calitate, Marin Gh. Panghe (peste 350 zile-muncă). Fiecare nume rostit de președinte este întîmpinat cu aplauze, semn de prețuire și recunoștință. Nu sînt uitați nici cei din sectorul zootehnic; îngrijitorii Costică Drăghici, de la ferma de vaci, Stan Mocanu de la crescătoria de porci, Victoria M. Gheorghie de la crescătoria de păsări, și alții alții. Jurnalul vorbit „Cuvîntul fruntașilor” dă prilej cîtorva dintre cei mai harnici colectiviști din brigăzile de cîmp, crescători de animale și legumicultori să împărtășească din experiența lor, din proiectele de viitor. Brigadierul Petre Zaharia arată cîți oameni din brigada lui vor urma cursurile învățămîntului agrozootehnic, vorbește despre măsurile pe care le vor lua în iarnă, pentru ca următoarea campanie agricolă să-l găsească bine pregătiți.

Stau oamenii la sfat. E un sfat al muncii mereu mai bogată în roade...

★

...La bibliotecă, în sala de distribuție a cărților, a venit brigadierul Ion Cucu, să dea îndărăt cărțile imprumutate, să ia altele noi. A ales de astă dată broșura „Cultura sfelei de zahăr”, romanul „Setea”, de Titus Popovici, fabulele lui La Fontaine. Bibliotecara Paraschiva Lambride îl înmînează fișa de cititor. O găsește alături de nevastă, feciorilor și fiicelor: Ion Cucu (12 cărți citite), Eugenia Cucu (18 cărți citite), Eugenia Cucu (15 cărți citite), Marin Cucu (27 cărți citite).

Sase dintre cele 1247 de fișe de cititori din anul acesta aparțin familiei lui Ion Cucu. O întreb pe bibliotecară:

- Cîți membri numără familia?
- Șase!

★

În camera sa de lucru, Ecaterina Stanciu, directoarea căminului, cercetează programul săptămînal de activi-

tate. Miine va avea loc o seară de calcul; în seara următoare o „călătorie” pe harta raionului: „În vizită la gospodăriile fruntașe”; duminică echipa de teatru va prezenta o nouă premieră: „Lanțul manevrelor” de Ștefan Haralamb. Artiștii amatori din Făcăeni, raionul Fetești întîmpină cu un nou spectacol, deschiderea celui de-al IV-lea Festival „Ion Luca Caragiale”.

...Dinspre sala mare pornesc să se audă glasuri puternice. Sărbătoarea fruntașilor a luat sfîrșit, iar acum a început repetiția corului. Coriștii pregătesc un cîntec nou: „Slavă partidului!”

Cuvintele de bucurie și recunoștință își iau zborul pe aripi de cînt, străbat prin ferestrele larg deschise, plutesc pe deasupra uliței cu case noi, cu grădini scaldate în mirsmele toamnei, în satul peste care s-a lăsat înserarea.

Este o seară obișnuită la căminul cultural.

TRAIAN LALESCU

NOI FILME AGRICOLE

Studioul cinematografic Al. Șahia, în colaborare cu Consiliul Superior al Agriculturii, a realizat de curînd o serie de noi filme agricole. Iată pe scurt subiectul cîtorva dintre ele:

INGRĂȘAREA TAURINELOR PENTRU CARNE

...Ne aflăm într-o mare unitate agricolă specializată în ingrășarea taurinelor pentru carne. Iată-i pe specialiștii alegînd din mulțimea vițelilor care la șase luni ajung la greutatea vie de 180—200 kg, exemplarele destinate ingrășării, ținînd seama de rasa, sexul, conformația, constituția fiecăruia. Tineretul trecut la ingrășat este robust, sănătos; el este repartizat în locuri speciale, controlate periodic pentru a se constata cît de bine valorifică hrana primită. Aparatul de filmat se oprește apoi — între altele — la modul cum se folosesc în hrana taurinelor, cocenii de porumb și ciocălii măcinați, în amestec cu soluție de melasă și uree.

Peisajul se schimbă. Aparatul de filmat ne înfățișează aspecte de la recoltatul porumbului pentru siloz, unul dintre furajele care se utilizează cu foarte bune rezultate în hrana taurinelor puse la ingrășat. O altă secvență de film arată cum se folosește, la ingrășătoriile din apropierea fabricilor de amidon și spirt tălețelii de șelci și borhoturile provenite din prelucrarea cerealelor și cartofilor.

...Din nou imaginile filmului ne poartă în aer liber, subliniind cum trebuie să se facă ingrășarea taurinelor la pășune, cum se completează necesarul de hrană prin masă verde coșită din conveier.

Filmările au fost executate la gospodăriile de stat Ceala, regiunea Banaț, Dej, regiunea Cluj, Rîșnov, regiunea Brașov și la gospodăria colectivă din Sîntana, regiunea Crișana.

MĂSURI PENTRU APĂRAREA SĂNĂTĂȚII ANIMALELOR

Filmul prezintă principalele măsuri ce trebuiesc luate în fermele zootehnice în vederea prevenirii îmbolnăvirilor la animale. Se pune un accent deosebit pe înregistrarea efectivelor de animale și transportul acestora de la o unitate la alta. În primele zile, animalele sosite într-o unitate sînt ținute în carantină. Factorii de bază în întreținerea sănătății animalelor îl constituie hrănirea rațională a acestora și aplicarea unui complex de

măsuri de igienă, privitor la animale și la adăposturile acestora.

Între altele filmul scoate în evidență și faptul că menținerea sănătății vacilor, porcilor, oilor se obține și prin înlăturarea unor factori transmițători de boli (ca ciorile, oinii vagabonzi, etc).

MECANIZAREA LUCRĂRILOR ÎN GRAJDURILE DE VACI

Care sînt principalele lucrări executate prin introducerea mecanizării la grajdurile de vaci? Cum se pregătește și se distribuie hrana, cum se evacuează gunoiul de grajd, cum se face adăpatul și mulsul mecanic?

La aceste întrebări răspunde pe larg filmul cu titlul de mai sus, ale cărui imagini au fost luate îndeosebi la ferma Institutului de cercetări pentru cereale și plante tehnice de la Fundulea și la stațiunea experimentală zootehnică Ruseșu, regiunea Galați.

În momentul de față, se află în lucru încă zece filme agricole ce se turneză în diferite unități agricole fruntașe din țară.

G.A.C. Dirvari, regiunea București. Președintele gospodăriei, Gh. Păun și colectivistul Ion Dumitrache, controlînd calitatea porumbului recoltat în vederea sortării și depozitării în bune condițiuni

FIȘĂ ECONOMICĂ DOBROGEANĂ

Cooperativele de consum sînt fără îndoială unul dintre indicatorii cei mai fideli ai nivelului material crescînd al vieții satelor.

În regiunea Dobrogea, care face obiectul acestei însemnări, numărul cooperativei sînt sărăcită la aproape 900. Creșterea puterii de cumpărare se oglindește în volumul defacerilor din anul trecut, în rețeaua cooperativei de consum. S-au vîndut în acest timp la orașe și sate mărfuri în valoare de peste 800 milioane lei. Primul semestru al anului 1964 este cel puțin tot atît de fructuos ca perioada similară a anului precedent, volumul diferitelor mărfuri ridicîndu-se la 413 484 000 lei.

Am poposit la mai puțin de 20 de kilometri de Constanța, în comuna Basarabi din raionul Medgidia. Comună mare, străbătută de două șosele, de ulițe largi, frumoase și într-o permanentă înfrumusețare, case de gospodari așezați, a căror destoinicie o întîlnești oriunde îți arunci privirea. Dintre ultimele construcții, clădirea magazinului universal te încîntă. Adevărat complex comercial, găsești aici o alimentară cu autoservire, raioane de chimicale, electrice, radio, textile, tricotașe și galanterie, confecții și încălțăminte pentru bărbați, femei și copii. Ceea ce impresionează

plăcut la o primă privire este curățenia desăvîrșită, grija cu care sînt expuse mărfurile în vitrine și rafturi, luminozitatea magazinului care îți permite să-ți alegi în voie cele dorite.

Cu câteva excepții — șaluri pluşate, șoșete, nasturi mari — neonorate încă în comenziile făcute de cooperativă — raionul galanterie și tricotașe este bine aprovizionat. Îl priveam pe vînzătorul Stanciu Marin, ajutînd pe cineva să-și aleagă o cămașă. Amabil, cu multă răbdare, arăta marfa, strecură oite o sugestie, dădea un sfat. Aceeași amabilitate o întîlnești și la vînzătorii din raioanele de stofe și chimicale, de aparate electrice sau de produse alimentare. Mulțimea cumpărătorilor din magazin explică sumele realizate prin defacerea diverselor mărfuri, dezvăluie capacitatea de cumpărare a colectiviștilor din comuna Basarabi.

Dar, de fapt, magazinul universal nu este decît o secție a cooperativei Basarabi. Cu sucursale în comunele Basarabi, Ciocîrlia, Valul Traian și în satele Valea Seacă, Simion și Ciocîrlia de Jos, cooperativa aceasta este una din puternicele unități de acest fel din regiunea Dobrogea. Posesoare a unor secții de librărie, mobilă, brutărie, frizerie, cofatură, croitorie, cizmărie și foto (în afara magazinelor

mixte și a unităților de alimentație publică), cooperativa se poate mîndri azi cu realizarea planului de defacere în proporție de 112 la sută pe trimestrul II al anului în curs (în valoare de 7 023 000 lei), încasarea integrală a fondului social subscris, depășirea planului valoric la producția proprie în proporție de 105 la sută etc.

La librărie am întîrziat mai mult decît în alte părți. Ultimele noutăți din literatura beletristică, broșuri politice sau de popularizare științifică, își așteptau cumpărătorii. Cele văzute, împreună cu cifrele de care-mi vorbea tovarășa Constanța Mihai, responsabilă unității, îmi arătau că așteptarea nu este de lungă durată. Prin difuzorii de cărți (la școală, la bibliotecă comunală etc.), printr-o intensă popularizare făcută prin stația de amplificare sau prin sistemul vînzării prin contract, locuitorii comunei Basarabi, de la cei mai mici și pînă la cei mari, au posibilitatea să-și îmbogățească conținutul bibliotecii personale cu cele mai noi și mai diverse cărți.

Plecînd, mi-au revenit în mînte unele dintre cifrele realizate de cooperativele din regiune. Abia acum le înțelegeam.

CONSTANTIN GROSU

„Am
o țară
ca
o floare...”

DELTA

- ȚINUT CU PERSONALITATE UNICĂ

După ce străbate cîmpia cu care se întrece în frumusețe și măreție, Dunărea, galbenă de mil, se despletete, istovită, în apropiere de orașul Tulcea, așezat sub horă de coline în trei mari brațe — Chilia, Sulina și Sf. Gheorghe — prin care se rostogolește în Marea Neagră, cea veșnic bîntuită de furtuni. Între cele trei brațe pe care le-am numit se cuprinde un ținut unic în Europa prin bogăție și pitoresc: Delta Dunării. Este tărîmul basmelor și al viselor de cleștar, în care vraja poveștilor depășite de bunica în nopțile de iarnă din copilărie capătă întrupare adevărată. Aici e împărăția stufului, a păsărilor și a peștelui. Întindere tainică de ostroave și lunci, legănată și răcorită de apele unui păienjenis de canale naturale și bălți. Delta Dunării împletește legenda cu frumusețea sălbatică. Pătrunzînd în ea nu-i află hotarele. Ele sînt zările alburii, cîmpurile de soare, unde, în nopțile de vară, cînd roiturile de țînțari țes un zumzet metalic adesea, sar fulgere albastre, ascuțite ca limbile șerpilor. În ceasul zorilor, sau al asfințitului, fiecare trestie devine un fluier prin care se tînguie dulce vîntul, sporînd și ducînd spre nemărginiri nedomolitul cîntec al apelor. Oriunde te vei afla, vei

vaie, pînă în anii preluării puterii de către clasa muncitoare.

Tulcea, poartă de intrare în deltă și cel mai de seamă centru piscicol al Romîniei, purta amprenta unui oraș oriental. Singura formă de industrie erau niște ateliere pentru mici reparații navale și altele în care, fete sărace, cu cozi lungi și groase, împleteau covoare, ofilindu-și tinerețea, visînd deasupra urzelii să le fure un marinar poposit dintr-o insulă cu denumire exotică, pururea înăbușită în taine.

Noua orînduire democrat-populară a aruncat briul de mizerie al Tulcei. S-au construit cvartale de locuințe muncitorești care rivalizează cu acelea din marile orașe, o fabrică de conserve de pește, cea mai modernă din sud-estul Europei, unde se prelucurează o mare parte a bogăției apelor deltei, scoasă cu năvoadele, o fabrică de conserve de legume și dulcetură, o fabrică de unelte pescărești și fabrica de solomit, menită să dea plăci de stuf pentru uriașa rețea de șantiere a țării.

Dincolo de Tulcea, călătorul pătrunde în împărăția vrăjită a deltei.

Codri de stuf, uriași și încâlciți, se rotesc sub zări, închizînd ghioluri bogate în pește, unele nevăzute de

grinduri pleșuve pe care străjuie mori de vînt, ațipite în neguri și cu fișii de cîmpie acoperite cu livezi și grădini, proprietățile gospodăriilor agricole colective și de stat. Alături de regiuni mlăștinoase, în permanență sub apă, află pășuni bogate, iar către mare, la Letea, își răsare pe neașteptate în față o pădure cu arbori uriași (rezervație naturală) pe care se împletește liane, întocmai ca în pădurile tropicale. Și, ca tabloul să fie întregit, vei întîlni în peregrinările cu lotca lipoveanului bărbos, cîntat de Sadoveanu, plante carnivore, nuferi albi și galbeni.

Mai jos de brațul Sulina, pornind de la cabana Crișan, se desfășoară ochilor ținutul nisipos al Caraormanului, unde dunele, ondulate de vînt, creează impresia prăbușirii într-o margine de pustiu. La capătul scînteierii acesteia de sîdef — o pădure osoasă: copaci chinuți de vînt, răsuciți, arși. Dincolo de acest ținut îngust, de amăgitoare dezolare, începe din nou amelițoarea clătînire a stufului și a apelor peste care se abate vîntul de pe Marea Neagră, cu miros de sare și iod. E o succesiune de privești și tablouri uluitoare.

Peisajul acesta încîntător prin varietatea sa, bogățiile și multiplele posibilități de vînat și pescuit fac din Delta Dunării unul dintre cele mai interesante locuri turistice din Europa, care atrage numeroși turiști din țară și de peste hotare.

Marea bogăție a deltei o formează peștele, numărînd peste 60 de specii și stuful. Toate satele de aici sînt alcătuite din pescari. Începînd de la Ceatalul Ismail, unde primăvara, cînd se rup ghețurile sau în timpul ploilor vijelioase, Dunărea cară la vale, într-un minut, un milion de metri cubi de apă — toate fîntinile Europei, răsturnate aici, și-ar mistul izvoarele într-o zbatere de clipă — și pînă la Sfiștofa sau Ivancea Mare, brigăzile piscicole trimis zilnic la Tulcea, la halele frigorifere și la fabrica de conserve, imense cantități de pește: crap, somn, știucă, avat, biban, lin, plătică etc. În aprilie e sezonul scrumbiei de Dunăre cea cu solzi argintii — albăstriei pe spate, subțire, care intră în număr mare pe fluviu, ajungînd pînă la Galați, Brăila.

La gurile Dunării, cel mai de soi vînat îl reprezintă sturionii, atîrnînd sute de kilograme, care dau vestitele icre negre. Toată producția de Caviar a lumii se recoltează din două țări: Uniunea Sovietică și România.

Statul democrat-popular a creat în Delta Dunării cherhanale moderne în localitățile: Mila 23, Tatomir, Jurilovca, Chilia Veche, Sf. Gheorghe Drănov, Perișor; a înzestrat brigăzile piscicole cu vase și unelte noi, în mare parte din material plastic. Analfabetismul a fost complet lichidat. În sate s-au construit școli, dispensare, servite de medici cu înaltă calificare, avînd la îndemînă aparatura necesară. Paludismul ține astăzi de domeniul trecutului. Dimineața se văd pe canale șiruri de lotci, purtate de băiețandri în uniforme curate, cu șepci și ghiozdane. Sînt fiii pescarilor, elevi care grăbesc să ajungă la cursuri.

Marea avuție a deltei, descoperită tîrziu, o formează stuful ce crește în zone compacte pe o suprafață de aproape 300 000 hectare. De la începuturi și pînă în anii noștri el a folosit numai ca ascunziș păsărilor și animalelor de pradă. Pe alocuri, era tăiat pentru învelişul caselor. Primăvara, spre a-i înlesni creșterea, pescarii îi dădeau foc. Văpăile urcau sub zare ca un dans al sălbăticiei. În dogoarea lor se țeseau povești cu pirați, de mult trecuți în neființă. Cîteva zile cenușa înegura apele. Apoi, către mijlocul verii, codri se împlineau la loc, masivi, închipuind raiul lopătarilor și privighetorilor de stuf.

În primii ani ai regimului democrat-popular, pe ostrovul Maliuc, așezat pe brațul Sulina, în calea vapoarelor, a luat ființă o stațiune experimentală pentru cercetarea exploatarei stufului. Maliucul a devenit în scurtă vreme cel mai important punct din deltă, capitala stufului. În laboratoarele construite aici lucrează zeci de specialiști: biologi și ingineri. În susul Dunării, la Brăila, important port al țării la Dunăre, s-a construit un combinat de celuloză. Stuful recoltat din deltă cu mașini moderne e încărcat în șleperi și transportat la Brăila spre a fi prelucrat și valorificat. Se produc din el fire pentru țesături, hîrtie, carton. Din întreaga producție de stuf a deltei se pot fabrica anual, după calculele economiștilor, 35 kg pînzeturi și hîrtie pentru fiecare locuitor al țării.

O dată cu stuful au intrat în circuitul industriei salcia și plopu din care, tot la Complexul de industrializare a lemnului, se fac plăci aglomerate.

Delta Dunării... împărăția basmelor și a viselor de cleștar. Ieșită de sub zodia groazei și a paludismului, regiunea de la gurile Dunării, unde marea pămîntului se adună la un loc cu cea a apelor, împletește astăzi cîntec de biruință.

Călătorul, căruia mirajul deltei l-a îmbătat o dată ochii, îi simte chemarea prin depărtări și timp.

Inserare

trăi clipe de încîntare și dulce reverie, iar de-o să fii aici primăvara sau toamna, cînd pe cele trei mari căi de migrație ce trec pe deasupra deltei sosesc ori pleacă, închipuind cu trupurile lor poduri mișcătoare, păsări dintr-o arie geografică vastă în care se include Europa, nordul Africii și parte din Asia, vei asista cu pescarii din satele răsfirate pe grinduri, la un spectacol uluitor. O să vezi cum păsările, întunecînd cerul ca norii de ploaie, stîrnesc cu bătaia aripilor vârtejuri rotitoare pe ape, iar stuful, plecîndu-se, descrie drumuri largi, urmînd ocolurile zborului aceluia fantastic...

Delta Dunării... cuvînt mirific... numai simpla rostire a lui aprinde, deopotrivă, imaginația geografului, a biologului și a călătorului contemporan.

În fiecare an fluviul depozitează aici peste o sută milioane tone de mil. Procesul înaintării uscatului în Marea Neagră se produce continuu și se observă mai cu seamă la gurile de vărsare ale brațului Chilia, care își construiește o deltă proprie, și la ale brațelor Sulina și Sf. Gheorghe.

Delta Dunării, considerată sub vechile stăpîniri o prelungire a sărăciei din Asia pînă la noi, în zbuciumata ei istorie, cu toate că dădea țării mai bine de jumătate din producția de pește, n-ajungea să-și hrănească locuitorii din satele risipite prin grinduri.

Populația, amestec de romîni, ruși, greci și ucrainieni a cunoscut ravagiile paludismului, tuberculozei. Moartea seceră aici cu două coase. Stăpîn atotputernic, după ea, era cherhangiu, proprietar de năvoade și lotci.

Lipsa de școli și nedreptatea socială au cutreerat prin împărăția stufului, ca un țipăt straniu de cucu-

om ci numai de păsările pămîntului care săgetează neîntreput cerul pîrguit de soare. În ceasurile încremenite ale asfințitului, orizontul pilpie roșcat, de parcă se coc în el livezi de vișini și cîmpuri de căpșuni. Stuful cu spic moale, ruginiu, adăpostește în el cîrduri de rațe, giște, lișițe, stîrci, sturzi sau cormorani care ies să pescuiesc împreună cu pelicanii ce-și au cuiburile în plaiuri-ostrove de stuf plutitor. Pelicanul a găsit în Delta Dunării liniștea priincioasă ca de început de lume și abundența de hrană. Declarate monumente ale naturii, coloniile de pelicanii sînt ocrotite de lege.

Delta Dunării, cu „marile ei spații de tăcere”, a fost supranumită, pe drept cuvînt, paradisul păsărilor. Aici pot fi întîlnite peste 300 de specii. Vinătorii, veșnic rătăcitori pe aceste meleaguri, au întîlnit și pasărea flamingo, care vine la noi tocmai de la gurile Nilului. Prin ochiuri liniștite plutesc cîrduri de lebede, dînd imaginea unei îngrămădiri de lotci vopsite în alb. Iar noaptea, cînd florile nuferilor se închid să doarmă, pe grinduri și în luminșiuri își arată botul vulpile ieșite după pradă, vidrele, ciinele jder, iepurii și, pe alocuri, mistreții.

Geografia Deltei Dunării, atocuprinzătoare, prezintă călătorului curiozități la tot pasul. Dar cea mai de seamă privește este, neîndoielnic, aceea a plaiurilor. Insule acoperite de stuf înalt, plutesc leneș pe ape încurcînd calea lotcilor și, uneori, a pescadoreanilor. La Matița, în apropierea unuia dintre cele mai importante sate pescărești din Delta Dunării, Mila 23, se află una dintre cele mai mari insule plutitoare.

Peisajul luxuriant al deltei încîntă și farmecă. Luncile de tamarix (cătînă roșie) alternează cu

Poșta redacției

D. NENINȚA (comuna Chitila-București). Ne-a mișcat adinec faptul că, deși simplu țărăn și încă la o vîrstă cînd de obicei mulți dintre scriitorii profesioniști se văd nevoiți să se despartă de uneltele lor, dumneavoastră cutezați să luați condeul în mînă și să așterneți, pentru prima oară în viață, cîteva versuri în care vă exprimați admirația pentru Luceafărul poeziei românești. Gestul dv. e grăitor pentru dragostea, admirația, recunoștința pe care milioane de țărani din patria noastră le poartă marelui creator de frumuseți. Faptul că opera lui Eminescu a pătruns atît de adinec în popor, constituie cel mai frumos omagiu adus poetului. Eminescu — așa cum just spuneți în versurile stingace dar emoționante prin sinceritatea lor — va fi de-a pururi viu în conștiința poporului român.

Dacă ne parvenea la vremea potrivită, am fi publicat cu plăcere încercarea dv. poetică, pentru această semnificație a ei.

FLORIN ȚENE (Valea Seacă-Maramureș). Am citit încercările dv. poetice. Unele, Tablouri de primăvară în deosebi, denotă o a-nume sensibilitate. Dar sinteți adesea tentat să atribuiți grave semnificații unor fapte lipsite prin ele înșile de orice semnificație. Cîntecul șoferului e, în acest sens, un exemplu. Nu e însă singurul. Și apoi nu acordați totdeauna atenția cuvenită muncii la vers. Rîmați zile cu ei, rezemat cu sat; schimbați fără rost ritmul nu numai de la o strofă la alta, dar chiar, în cadrul aceleiași strofe.

Înainte de a pune mîna pe condei gîndiți-vă că trebuie să comunicați cititorilor ceva important și străduiți-vă să spuneți lucrurile, în așa fel încît să nu vi se mai poată face obiecție privind versificația.

ION DURAC (Tîrgoviște). Am mai discutat în cadrul acestei rubrici. Nu observăm deocamdată nici un progres. Noile dv. încercări poetice sînt versificări de circumstanță. Vă recomandăm din nou multă și atentă lectură.

ILCHE PETRU (Ianova-Banat). Cînd ne întrebați: „În ce direcție să-mi îndrept pașii?”, dv. ne cereți să vă consiliem într-o chestiune cu totul minoră, dacă să abordați o specie poetică sau alta, pastelul, oda patriotică sau elegia. Răspunsul nostru e simplu: abordați oricare vreți. Nu manifestăm nici predilecții și nici aversiune pentru vreuna din ele. Și apoi nici nu există hotare chiar atît de precise între specii. Puteți, bunăoară, foarte bine înălța o laudă patriei într-un

DE VORBĂ DESPRE POEZIE

pastel. Ar fi nimerit, credem, să vă canalizați preocupările în altă direcție. S-ar cere, în primul rînd, să citiți atent multă poezie, pentru a ajunge singur în situația de a face distincția între poezie și simpla versificare. Se impune, de asemenea, să vă însușiți regulile versificării, pe care nu o dată le nesocotiți în încercările dv. poetice.

VASILE BALAN (București). Versificați cu destulă ușurință. Uneori vădiți o înclinație didacticistă mult prea pronunțată. Balena Goliath, de pildă, e o simplă istorioară moralizatoare în versuri, nu poezie. Un pastel corect, Primăvara-n gospodărie, e stricat datorită ultimei strofe în care înlocuiți cuvinte obișnuite cu altele „științifice”, improprii în contextul dat. Asemenea prețiozități disgrațioase întîlnim și în celelalte încercări.

ROMULUS COJOCARU (Sibiu). Din încercările dv. poetice se degajă o atmosferă mult prea festivă, artificioasă (Ceas de veghe). În Campanie, schimbați fără nici o rațiune artistică, ritmul de la o strofă la alta. Depuneți eforturile necesare pentru a vă însuși tehnica poetică elementară. Și nu uitați: poezia nu se poate reduce la o suită de chiote.

BALTĂ CONSTANTIN (București). Am mai discutat în cadrul acestei rubrici și ne vedem nevoiți să vă spunem că, printre încercările trimise rîndul trecut, se aflau unele mult mai interesante decît cele pe care le avem acum în față.

DUMITRU GÎRBĂ (Brașov). Aveți o anume îndeminare. Vă căutați scriind fie în maniera lui Coșbuc (Treierușul, Bărăgan), fie a lui Topirceanu (Toamna, Idilă matinală), fie într-o manieră oarecum mai nouă (Înima mea). Continuați exercițiile, dar cu scopul de a vă descoperi, în cele din urmă, pe dv. înșivă.

FLORIN MANEA (Brașov). Frumoasă ideea poetică din Holdele luminează. O anume stingăcie e însă evidentă. V-aș propune să renunțați la ultima strofă. Mai trimiteți.

AUREL PUSTAI (București). Cele mai multe dintre încercările dv. poetice sînt simple anecdote, povestioare mai mult sau mai puțin corect versificate. Cînd încercați să scrieți o astfel de poezie, îl pastiați pe Eugen Frunză.

GH. ANGHELACHE (Gărgău-Roșiorii de Vede), **NICU FRUNTELATĂ** (Bălăcița-Olte-

TIA PELTZ: Lulica (desen)

nia), **IGNEA LOGA** (Reșița), **GH. ARBUREANU** (Filipeni-Lunca-Bacău). Mai trimiteți.

I. I. ALEXANDRESCU (R. Vilcea), **I. PAȘCA** (Cozma-Reghin), **GH. ZAGONEANU** (Mărculești-Slobozia), **DUMITRU NEGRU** (Vlăsinești-Suceava), **GH. BERDAN** (București), **MARIN ȘERPE** (Niculitel-Tulcea). Deocamdată nu.

EUGEN LUCA

DIN PRODUCȚIA CERCURILOR LITERARE

BELȘUG

Se rumenesc livezile sub soare
Și strugurii cu boabe aurii,
Adăugîndu-i zilei viitoare
Un nou izvor de rod și bucurii.

De-a gliei bogăție gem hambare,
E magazia plină, podul plin
Și-n cîntecul voioaselor tractoare
Se-ntoarce brazda anilor ce vin.

Cu mîini de gospodari neîntrecute
Belșugului spre mîine-i facem drum
Din cîte toamne pînă ieri trecute
Niciuna n-a rodit ca cea de-acum.

MIHAI ȘEITAN

CĂLĂTOR ÎN CÎMPIE

Mi se revarsă înainte o lumină
Mai tare, mai deschisă printre case
Și se părea că mi se-înclină
Pe-un braj femeile frumoase.

Pe-aceste cîmpuri nu am mai trecut —
Mă-ntîmpină un inedit la fiecare pas;
Cînd mi se scald-auzul în tumult
Îmi pare cunoscut oricare glas.

Și trec dinspre o zare către alta,
Mi se deschide-n cale o lumină
Marmorean îmi pare cîmpul
Cînd pe orbita nopții se înclină.

DUMITRU M. ION

VÎRSTĂ NOUĂ

Straturi-straturi, vîrstele-n adîncuri
Se credeau de mult pierdute-n vreme,
Însă au străpuns pînă la ele
Noi meniri la viață să le cheme.

Cufundate-n inerții coclite
Vîrstelor căi noi li se deschid
Și de-au fost cîndva pietrificate
În furnal se-ntrepîrînd, fluid.

Dar cunosc atîtea ipostaze
Și-au în șarje licăr nou de stea,
Numai fiindcă azi la mii de grade
Se-ntîlnesc în foc cu vîrsta mea.

VICTOR RUSU

CERUL ȚĂRII

În țară-s șantiere fără număr;
Nenumărate rampe de lansare
Spre zilele de mîine comuniste,
Spre mult visata și albastra zare.
Și-mi pare rău că nu mă pot împarte
În zeci de părți, prezent să fiu pe toate;
La Argeș între munți să-nalț barajul,
Iar la Galați a fontelor cetate!
Oricum, aici, la Porțile de Fier
Eu sufletul mi-oi pune temelie;
Din Dunăre să scoatem ceru-ntreg,
Și cerul țării mult mai plin să fie.

I. VĂDUVA-VOINEA

IZVORUL

Izvorul își simte-implinirea
Și știe că marea
N-ar exista poate
De n-ar fi întiuit
Să-i crească suflarea.

Pe umărul stîncii
Cînd arcu-și întinde
Doinesc a apelor strune.
E cîntec izvorul
De cînd e pe lume.

GH. I. CHIRCULESCU

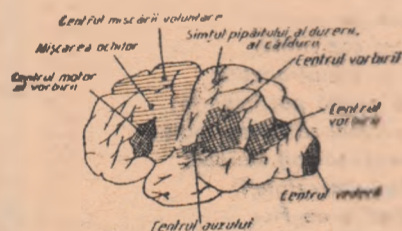
Aspect din laboratorul de purificări al Institutului de Inframicrobiologie din Capitală

OMUL ȘI LUMEA INCONJURĂTOARE

De la apariția sa pe pământ și până în prezent, omul s-a întrebat și continuă să se întrebe din ce alcătuită natura inconjurătoare și care sînt legile ei de dezvoltare. Fiecare răspuns a fost smuls cu prețul muncii a nenumărate generații iar pe măsură ce era căpătat, noi întrebări se cereau lămurite. Printre acestea, întrebarea: Cum cunoaște omul lumea inconjurătoare? a frământat mintea multor oameni de știință, filozofi etc.

După ani și ani de studii și cercetări, știința a reușit să dea un răspuns corespunzător la această întrebare. Cunoașterea lumii inconjurătoare — ne arată oamenii de știință — începe cu informațiile pe care le primim de la organele noastre de simț. Ochiul, urechea, pielea, limba etc., posedă terminații nervoase sensibile care sînt impregnate de lumină sau culoare, sunet sau zgomot, căldură sau frig, dulce sau amar etc.

Aceste terminații nervoase — denumite *receptori* — primesc excitațiile din afara sau dinăuntrul organismului nostru și le transmit sub formă de impulsuri nervoase pînă la creier. Că așa stau lucrurile se poate verifica foarte ușor. Tehnica modernă permite, de pildă, înregistrarea curenților electrice ai creierului. Undele electrice cerebrale — electroencefalograma — se modifică ori de cîte ori este excitat un organ de simț: apare o undă care arată că impulsurile nervoase au ajuns la creier. De asemenea, electroencefalograma se modifică și atunci cînd sintem atenți la ceva, cînd facem o socoteală în minte sau cînd facem anumite mișcări.

Schema suprafeței creierului cu localizările centrilor nervoși

Oamenii de știință au studiat atît la om cît și la diverse animale modificările electrice cerebrale în repaos, activitate sau în cursul unor boli nervoase. Pe această bază, s-au adus dovezi directe cu privire la modul în care funcționează creierul normal și s-au putut stabili semnele unor boli neuro-psihice ca epilepsia, tumorile cerebrale etc.

Cercetări numeroase au stabilit legături între firea omului (temperamentul) și unele aspecte ale undelor cerebrale, iar învățarea și memorarea sa se traduc la rîndul lor prin modificări ale electroencefalogramelor.

Iată deci, că avem posibilitatea să dovedim direct rolul creierului în activitatea psihică atît în condiții normale cît și în cursul bolilor.

Deci cunoașterea lumii începe cu perceperea modificărilor care au loc în afara noastră. Cum se produce învățarea? Să luăm un exemplu. Dacă arătăm unui copil mic o lămîie, o tăiem și o stoarcem, el se va uita cu atenție la mișcările noastre și atît. Dacă însă îi dăm să guste, a doua oară cînd ne va vedea că stoarcem lămîia se va strîmba și va protesta dacă vom încerca să-i mai oferim o dată. A fost suficient deci ca vederea lămîii să se asocieze cu gustul ei pentru ca să se formeze în creierul copilului o asociație, o legătură nervoasă între centrul văzului și al gustului. Mai tîrziu, cînd învață să vorbească și i se spune cuvîntul „lămîie” se face o asocierie nu numai între cuvînt și obiect (lămîia), dar se re-deșteaptă și legătura formată o dată cu constatarea gustului lămîii.

Fenomene asemănătoare în ceea ce privește formarea de reflexe se întîlnesc și la animale. Dacă arătăm unui cîine o bucăcică de carne, el se apropie de noi, o miroase și o mîncă. Dacă îi amenințăm cu bățul, se îndepărtează.

Aceste reacții, de apropiere sau de îndepărtare la vederea mîncării sau la amenințare se datoresc faptului că în creierul animalului este stabilită o legătură, o asociație între vederea mîncării și gustului ei plăcut sau între vederea bățului și senzația neplăcută pe care o poate produce bătaia. Aceste asociații au fost stabilite în cursul vieții

animalului. Ele fac parte din experiența sa de viață. A fost suficient să mînce o dată carne sau să fie bătut pentru ca vederea mîncării să-l atragă și cea a bățului să-l pună pe fugă.

Legile care stau la baza asocierilor dintre activități asigură și formarea legăturilor dintre cuvinte și obiecte, dintre cuvinte între ele. Cuvîntul reprezintă pentru om excitantul cel mai cuprinzător și mai puternic. Datorită faptului că a apărut în procesul muncii, în societate, el are aceeași semnificație pentru oamenii care vorbesc aceeași limbă. Cuvîntul este cel care face legătura între oameni.

În decursul vieții omului se formează nenumărate legături nervoase între diferiții centri din creier. Tot ceea ce învățăm, deprinderile, obiceiurile existente au la bază conexiuni nervoase noi care se perfecționează, se modelează după împrejurările în care trăiește omul. Una din calitățile creierului omnesc este aceea că sub influența schimbărilor din mediul care ne inconjoară, legăturile formate se modifică, se adaptează, nu rămîn fixate o dată pentru totdeauna.

Această permanentă transformare a conexiunilor nervoase din creier stă la baza perfecționării omului, a adaptării sale la condițiile de viață.

Astfel, activitatea psihică, care își are izvorul în afara noastră, se desfășoară în creierul nostru. Aici are loc oglindirea, reflectarea fenomenelor și obiectelor lumii în care trăim. Aici se primesc și se sortează informațiile venite prin organele de simț, se păstrează sau se înlătură, se stabilesc noi circuite nervoase, se elaborează ordinele de acțiune.

Cercetările oamenilor de știință din toată lumea se desfășoară în prezent în direcția stabilirii modificărilor care au loc în interiorul celulelor nervoase în cursul formării și transformării legăturilor (conexiunilor) noi, în cursul recepției și prelucrării informațiilor din lumea inconjurătoare.

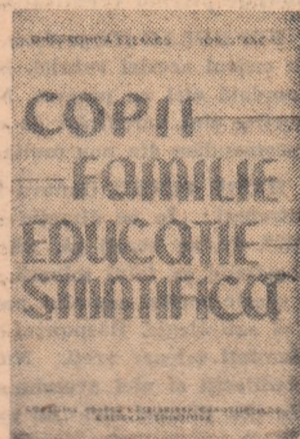
Dr. R. FLORU
director adjunct științific al Institutului de Psihologie al Academiei R.P.R.

Ce să citim:

Adolescentul nu mai este un copil. El nu e nici un adult. Prin dezvoltarea lui fizică și psihică el este mult mai apropiat de adult. De aceea, sarcina educării lui revine mai mult părinților, care pot discuta cu adolescentul așa cum se discută cu oamenii mari.

Broșura *Adolescenta* ajută mai ales pe tinerii cititori să-și clarifice unele dintre problemele fundamentale pe care le pune dezvoltarea generală fizică și psihică a adolescentului.

Care părinte nu dorește fericirea copiilor săi? Desigur că orice părinte are această nobilă și frumoasă dorință. Fiecare vrea ca fiica sau fiul său să devină un om bine pregătit pentru viață, care prin munca sa rodnică să contribuie la înflorirea patriei și deci la propria lui fericire.

Broșura *Copil — familie — educație științifică* se ocupă de rolul familiei în formarea concepției științifice a copilului. Presărată cu numeroase exemple, tratând probleme de un interes foarte larg, broșura menționată este de un real folos pentru părinți și pentru toți cei ce se preocupă cu educarea tineretului.

Magazin științific

RASĂ NOUĂ DE PORCI

Institutul agricol din orașul Zemun (R.S.F. Iugoslavia) a reușit să creeze o nouă rasă de porci albi pentru carne prin încrucișarea porcului alb de Suboțița și a trei rase străine de porci albi.

Cercetările au arătat că pentru obținerea unui kilogram de spor de greutate este nevoie de 3,45 kg hrană. Sporul mediu zilnic de greu-

tate este de 630 gr. La o fătare se obțin de la o scroafă în medie 11,37 purcei. Animalele în vîrstă de 6 luni cîntăresc 94,5 kg.

Noua rasă este mai bine adaptată pentru condițiile climatice din Voevodina, este mai puțin sensibilă la boli și mai bine adaptată pentru întreținerea în grup decît, de pildă, porcii Yorkshire.

ORIENTAREA SERELOR

Institutul național pentru tehnica agricolă și două stațiuni experimentale ale Ministerului Agriculturii din Anglia au procedat la experiențe care au arătat că iarna, serele în care se cultivă plante, trebuie orientate în direcția est-vest pentru ca ele să primească o cantitate maximă de raze de soare

ENERGIA NUCLEARĂ ȘI PRODUCȚIA DE ELECTRICITATE

La o conferință ținută la Lyon, Francis Perrin, înaltul comisar al Franței pentru energia atomică, a declarat că centralele termonucleare care vor fi puse în funcțiune în Franța între anii 1966—1968 vor concura uzinele electrice clasice în privința prețului de cost al curentului electric. Din lipsă de experiență suficientă nu se poate preciza încă durata amortizării instalațiilor. Este însă cert, a spus Perrin, că după 1970, costul curentului produs de centralele termonucleare va fi simțitor mai redus decît cel furnizat de uzinele electrice.

PREPARAT ANTICANCEROS

Din München (R. F. Germană) se anunță că, după cercetări și expe-

riențe efectuate timp de opt ani, s-au pus în vânzare pilule Gastrodeutron, care constituie un mijloc pentru combaterea bolilor cancerose ale tubului digestiv.

Medicii specialiști menționează că noul preparat nu vindecă aceste boli, dar provoacă o rapidă dezvoltare a rezistenței la creșterea tumorilor și are un puternic efect stimulator, permițînd bolnavului să-și restabilească relativ repede forțele.

DINȚI ARTIFICIALI

După cum relatează ziarul englez „Financial Times”, o firmă germană din Frankfurt pe Main a elaborat un aliaj din metale nobile pe care poate fi plantat, prin metoda termică, porțelanul pentru confecționarea dinților artificiali.

Porțelanul se prinde bine de aliaj și nu se mai desprinde. Asemenea dinți sînt durabili și siguri.

REALITĂȚI DIN

ȚARA CELOR 7000 DE INSULE

În Filipine, țara celor 7000 de insule — una din cele mai bogate zone ale emisferei australe — te izbești la tot pasul de contrastele dintre bogăție și mizerie, dintre modern și învechit. La Manila, capitala țării, călătorul străin privește încântat siluetele blocurilor cu zeci de etaje, se oprește în fața marilor hoteluri, admiră vellele elegante îngropate în verdeață, magazinele luxoase, dar își simte înima grea când vede întinsele cartiere de cocioabe, străzile pline de șomeri și copii cerșetori. Sursele sindicatelor filipineze precizează că din populația de aproximativ 30 milioane, circa 20 milioane trăiește într-o sărăcie cumplită.

Mediul rural este principalul cuib al sărăciei. De acolo mizeria pompează anual 150.000 de emigranți în Hong Kong. Acolo mortalitatea infantilă atinge cifre tragice: aproape jumătate dintr-o mie de nou născuți pier în primele șase luni de viață. Sute de mii de țărani pleacă mereu spre orașe, în speranța deșartă că vor izbuti să-și câștige într-un fel blidul de orez pe care nu-l au în vatra natală.

Cauzele acestor stări de lucruri? Economia, bazată pe cultivarea și prelucrarea trestiei de zahăr, a cocotierilor, fibrelor de Manila și tutunului, este dependentă de piețele străine, în special nord-americane. Prefurile fiind stabilite arbitrar, economia filipineză este aproape permanent sub spectrul crizei. Apoi, 95 la sută din pământurile fertile sînt înghițite de „haciende” — moșii aparținînd plantatorilor străini și autohtoni. Aceasta, în timp ce circa 12 milioane de țărani n-au o palmă de ogor, ducînd un trai de amară sărăcie. Orezul, hrana de bază a filipinezilor, se vinde la prețuri tot mai scumpe, pe măsură ce se întărește caracterul de monocultură al economiei țării, ea profilîndu-se numai ca furnizoare de materii prime brute. Chiar în partea centrală a insulei Luzon (cea mai mare din arhipelag), care poartă numele de „rezervor de orez al Filipinelor”, foamea bîntuie în rîndul maselor, întrucît și aici 1 la sută din populație, adică un pumn restrîns de moșieri, deține 99 la sută din terenurile fertile, restul

locuitorilor fiind muncitori agricoli prost plătiți, sau țărani săraci cu cîte un petec de pămînt. Cum trăiesc și muncesc lucrătorii agricoli se știe; ei muncesc din greu și primesc drept plată tocmai atît cît să-și ducă zilele. Cît despre țărani cu puțin pămînt sau cei care iau cîteva loturi de orez în arendă, viața lor nu diferă de aceea a muncitorilor agricoli. În insula Marinduca, de pildă, mulți dintre țărani arendează pămînt din mîna a treia, plătînd peste jumătate din recoltă, după ce realmente robesc la orezării zi și noapte cu întreaga familie. Un alt sfert din recoltă îl dau apoi pentru răsădurile de orez luate pe datorie și pentru bivoliile închiriați. Lanțul aranjamentelor cămătărești este astfel întocmit, încît țărani să fie mereu la cheremul bogaților, să nu poată pune niciodată deoparte bob de sămîntă (răsăduri) sau să vîndă vreun surplus pe piață pentru ca să aibă bani pentru investiții personale.

Cei care au petecul lor de pămînt, situat în general în locuri greu de muncit, sînt prinși în mreaja impozitelor, a prețurilor de achiziție extrem de mici — dacă cumva le prisosește ceva recoltă. În Filipine există o zicală care sună cam așa: „omul sărac are de plătit un număr mai mare de dări decît are dinți în gură”.

Legea reformei agrare, votată cu cîteva ani în urmă, a pus la dispoziția țărănimii doar 29.000 ha din cele 5.700.000 ha deținute de moșieri. Aceste exproprieri s-au făcut însă pe seama obștilor țărănești care plătesc bani grei pentru cele 29.000 de hectare căpătate. Astfel că, pe bun temei tragea semnalul de alarmă ziarul „Manila News”, reluînd tezele unui discurs al fruntașului politic filipinez, Salipada Pendatun: „În mii de insule satele sînt simple adunături de cocioabe, înjghebate din liane și frunze de palmier. Lumina electrică, școlile, canalizarea, asistența sanitară, viața cît de cît omenească este necunoscută în acest miez de veac XX. Peste tot domină, suverană, ruina, deznădejdea... Dacă satele nu vor fi aparate de ruina totală se va stînge la noi în țară orice perspectivă de progres”.

P. TĂTARU

Poporul chinez a întâmpinat ziua de 1 octombrie, zi fa care sărbătorește a 15-a aniversare a proclamării Republicii Populare Chineze, cu noi și însemnate succese în muncă.

Studentii școlii de mecanică și hidraulică fac practică la țară.

● În opt luni, planul de producție pe anul 1964 a fost realizat în proporție de 70 la sută, beneficiile întreprinderilor depășind cu circa 30 la sută nivelul perioadei corespunzătoare anului 1963.

● În trei provincii ale Chinei de nord-est se desfășoară ample lucrări pentru îmbunătățirea condițiilor practicării agriculturii. Printre acestea se numără crearea de lacuri de acumulare, de magistrale pentru irigație sau canale de drenaj și stații de pompare.

În aceste provincii se construiesc linii de înaltă tensiune cu o lungime de 1.000 de km.

Pînă la eliberare, în această regiune existau doar cîteva mici sisteme de irigație. Prin munca intensă desfășurată timp de 14 ani s-a reușit ca spre sfîrșitul anului 1963 suprafețele irigate să fie extinse pe mai bine de 900.000 ha teren.

● Datorită lucrărilor de irigare, de reducere a salinității și datorită măsurilor împotriva eroziunii solului, în sudul provinciei Șansi (R. P. Chineză) recolta de grâu de pe o suprafață de peste 500.000 ha a fost cu 20 la sută mai mare decît anul trecut.

În ultimii ani, în această regiune au fost construite 120 de rezervoare pentru irigații, cu o capacitate totală de 300.000.000 metri cubi. Au fost săpate sau refăcute 400 canale de irigare, cu o lungime de 7.000 km.

Răsfoind presa străină

HAITI:
O „PERLĂ” FĂRĂ STRĂLUCIRE

Asupra Republicii Haiti, supranumită „perla Antilelor”, s-au abătut ani grei. De șapte ani dictatorul François Duvalier se menține la putere cu ajutorul poliției sale personale, care numără 30.000 de oameni, exterminîndu-și cu ajutorul ei adversarii și prietenii. Caracterizîndu-l pe Duvalier, care a fost numit printr-un referendum „președinte pe viață al Republicii Haiti” și care și-a autoacordat pentru o perioadă de trei luni, depline puteri (pe care de altfel le și deține), un ziarist de la ziarul francez „Le Monde” arată că acestuia îi place să extermine chiar cînd nu mai are adversar.

Republica Haiti, așa cum arată ea astăzi, nu-și merită supranumele de „perlă”; ea este o țară sărăcită. În secolul al 18-lea de aici se exportau mărfuri în valoare de 41 milioane dolari. Astăzi exporturile abia ating 32 milioane dolari. Agravarea situației economice se poate vedea și din scăderea continuă a producției de zahăr și de cafea. Au crescut în schimb datoriile publice: în ultimii zece ani de la 4,6 milioane la 44 milioane dolari. În ce privește

industria, ea este reprezentată de o uzină de ciment a cărei producție nu ajunge nici pentru acoperirea nevoilor modeste ale pieței locale, o fabrică de conserve și o singură mină de bauxită, deși acest minereu se găsește din belșug. Pentru imensa sărăcie a populației este semnificativ un episod povestit de ziarista Eve Dessare, de la ziarul parizian „Combat”. Ea arată că în zeci de sate a văzut țărani mulțumindu-se, în decursul unei zile întregi, cu două banane sau, după regiune, cu un pumn de orez sau de manioc.

Sărăcia cumplită are consecințe dezastruoase asupra copiilor. Dintre 1.000 de copii, 203 mor la naștere. 70 la sută dintre copiii de la 1 la 3 ani suferă de o boală grea, numită kwashiorkor, deseori mortală, provocată de lipsurile alimentare.

Din cauza terorii permanente, oamenii n-au cum să muncească pămîntul, suprafețe întinse rămîn nefolosite. Din 370.000 ha teren arabil doar 60.000 ha sînt cultivate. Tot Eve Dessare descrie un caz dintr-un sat din nord, în apropierea frontierei cu Republica Dominicană. Un polițist i-a adunat pe toți țărani, amenințîndu-i că-i va omorî dacă „inamicii” vor înainta. Cine erau acești „inamici”? Într-o notă pe care guvernul haitian o adresase Consiliului de Securitate, se plîngea de o „invazie” care s-ar pregăti în Republica Dominicană din partea unor exilați. Aceștia erau inamicii, care n-aveau cum să înainteze, pentru simplul motiv că nu existau. Dar polițistul, ca să demonstreze că nu glumește, a împușcat pe loc cîteva dintre țărani adunați.

Neputîndu-și agonisi cele necesare traiului în țara lor, țărani haitieni caută să fugă peste hotare. Această emigrare are însă consecințe tragice. Americanul Jim Sherman, reporter al ziarului „Los Angeles Times”, a relatat despre calvarul țărănilor fugiți de mizerie. Căpitani ai unor golete mici, care vinează bani — scrie Sherman — îi induc în eroare, descriînd insulele Bahame drept „pămîntul făgăduinței”, unde li s-ar oferi de lucru chiar la debarcader. Contra sumei de 50 pînă la 100 de dolari pe cap, căpitaniii umplu caiele cu bărbați, femei, copii pe care-i debarcă pe prima insulă care se nimereste în cale. Debarcați în Bahame, negrii devin imigranți ilegali. Amenințați de a fi aruncați în închisoare, ei sînt constrînși să lucreze ca sclavi. Locuitorii șirului insulelor Bahame găsesc, din cînd în cînd, cadavre ale haitienilor aruncate pe țarm. Există date care arată că în timpul furtunilor puternice pasagerii sînt aruncați în mare.

Vasele pentru transportarea robilor reprezintă ambarcațiuni construite de mîntuială. Țărani care călătoresc în aceste carcere spre „rai” sînt constrînși să ajungă noaptea, înotînd, la un oarecare sector pustiu al țării.

Astfel, țărani amăgiți, ajung dintr-o robie în alta. Din perla Antilelor — o perlă fără strălucire, în „raiul” din Bahame.

Produce românești la cel de al 10-lea târg internațional de vinuri din Ljubljana - R.S.F. Iugoslavia.

satiră și umor

URMĂRIREA

FOILETON

TUICA: — Ba mie una nu-mi pare rău că îmbătrinesc: am mai multă căutare!

desen de AL. CLENCIU

Cronică rimată

NĂVODUL CU... MEDALII

de ȘTEFAN TITA

A fost nu de mult un prea harnic pescar,
Cu brațe de fier și cu suflet de jar.

Prin Deltă, flăcăul, ca pasărea-n zbor,
Trecea cu mahuna pe valuri ușor...

Si iată-ntr-o zi el a prins în năvod
O, nu cum ați crede, al apelor rod —

Un pește de mare sau baltă, masiv,
Ci prima victorie: de vrednic sportiv!

De-atunci el o ține într-una așa,
Mereu „pescuiește” pe ape ceva:

Din Melbourne, de pildă, să fie în ton,
C-un titlu olimpic veni: campion!

La Jaice-n Balcani, pe un lac de cristal,
Din nou cel mai bun: campion mondial!

Și-acuma la Tokio, sub cerul senin,
Cu titluri năvodul îl vrea iarăși plin...

Povești pescărești sînt cam trase de păr,
Dar cea cu vislașul e pur adevăr.

De credeți că poate am vrut să vă „duc”,
Vă spun cum îl cheamă: S. Ismailciuc!

O pasionantă urmărire s-a desfășurat duminică, 20 septembrie, pe drumul din preajma comunei Aluniș, ralonul Vedea. Și fiind vorba de urmărire, totul era învăluit în mister. Ca în romanele de aventuri cu celebrul detectiv Sherlock Holmes, al căror cititor pasionat sînt încă din tinerețe.

Ațiunea începe (și se termină) într-o liniștită după-amiază de septembrie. Mă aflu prin partea locului și nimic nu prevestea cele ce aveau să urmeze. Cînd, deodată, de după o cotitură a drumului, se auziră citeva pocnete. Imaginația mea începu să se infierbinte. Cine trăgea cu pistolul?! Mă repezii într-acolo. Dar nu fuseseră pocnete de pistol, ci de... eșapament. Apăru un microbuz care stopă în fața sfatului popular. Din el coborîră membrii unei brigăzi științifice din Pitești. Toți erau bine dispuși, gata să înceapă manifestarea culturală pentru care veniseră și despre care fusese anunțat din timp, telefonic, președintele sfatului popular comunal. Dar socoteala din Pitești, nu se potrivește cu cea din Aluniș. Nimeni din comună nu știa despre această manifestare. Bineînțeles, nimeni în afară de președintele sfatului. Acesta, însă, fără să-l înștiințeze pe directorul căminului cultural, dispăruse în mod cu totul misterios.

Taina trebuia dezlegată. Mi-am infipt între dinți o pipă (obiect absolut necesar în asemenea împrejurări) și am pătruns în localul sfatului popular, deschizînd cu precauție fiecare ușă. Într-una din camere, dădui peste... (suspensia e necesară în scrierile de aventuri).

— Dumneata ești președintele sfatului? l-am întrebat cu o voce căreia am căutat să-i dau cît mai multă gravitate.

— Nu, mi-a răspuns cel aflat acolo.

Gîndindu-mă care ar fi fost raționamentul marelui detectiv din romanele mele preferate, i-am spus:

— Atunci ești altcineva.
— Extraordinar! Cum v-ați dat seama?

— Mie nu poți să-mi ascunzi nimic. (Așa făcea și maestrul Sherlock Holmes — căuta să intimideze, fiind categoric.) Unde-i președintele?

— Păi, să vedeți... eu mi-s om de serviciu și nu știu prea multe.

— Nu încerca să mă induci în eroare. Azi trebuia să aibă loc la

căminul cultural o întîlnire a brigăzii științifice cu cetățenii de aici. Știi?

— Da!
— Aha, te-am prins — exclamai plin de bucurie. De unde știi?

— Păi dacă mi-ați spus dumneavoastră...

Am inghițit în sec continuînd să-l examinez cu o privire sfredelitoare.

— Eu cred, continuă omul de serviciu, că președintele s-o fi dus să organizeze manifestarea în satul Profa, unde avem un cămin mare și frumos.

Orice alte vorbe erau de prisos. Aflasem tot. Pentru a nu mai pierde timp, am escaladat fereastra (trebuie și așa ceva) și le făcui semn membrilor brigăzii științifice să se suie în microbuz. Apoi, trăgînd de trei ori din pipa stînsă, îi spusei șoferului cu un ton sec:

— Profa.
Mașina demară în viteză. În fața căminului din Profa, aceeași liniște deplină. Am sărit din mers (asta face impresie) și pusei mina pe clanța ușii căminului. Bazîndu-mă pe vestita perspicacitate a maestrului, mi-am dat imediat seama că ușa e închisă. Privii prin geam și

ceea ce văzui mă îngrozii. „Mii și milioane de boabe!” — exclamai cu aducîndu-mi aminte că pînă în acel moment nu folosisem această clasică expresie. Fața îmi era crispată cînd m-am întors la mașină.

— Sala e plină...
Atît apucați să spun, căci membrii brigăzii științifice tocmai erau gata să coboare. Cu un gest scurt îi oprii.

— E plină cu... cereale. Deci manifestarea nu a fost organizată nici aici. Să mergem acasă, la președinte, în satul Optășani.

Nici la Optășani misterul nu a fost lămurit. Casa președintelui era închisă. O vecină, pe care am cerșit-o îndelung, mi-a spus imediat că președintele e dus la o nuntă. Atunci am ridicat neputincios mîinile, mi-am tras șapca pe ochi și, scuturînd pipa goală, am spus descurajat:

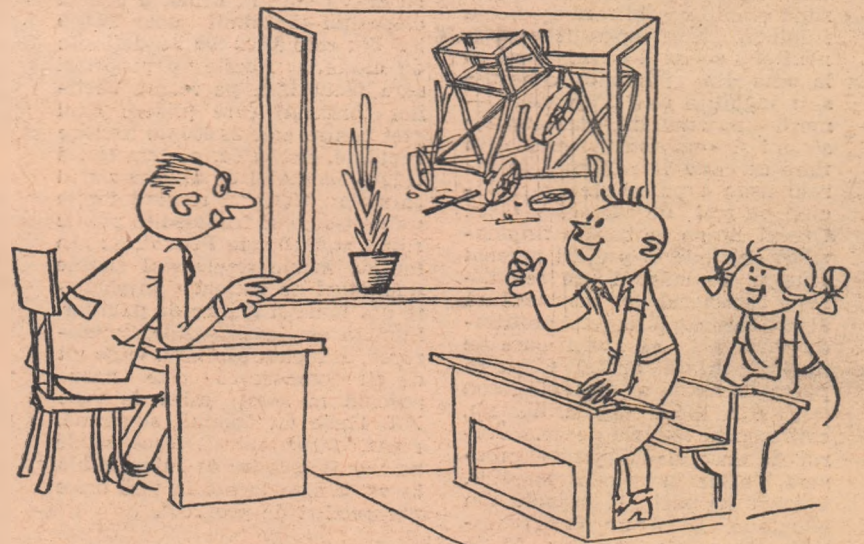
— E primul caz cînd mă dau bătut. Taina rămîne nedezlegată.

(Va urma)

P. S. Mai toate povestirile de aventuri au o urmărire și sperăm ca și aceasta să aibă una.

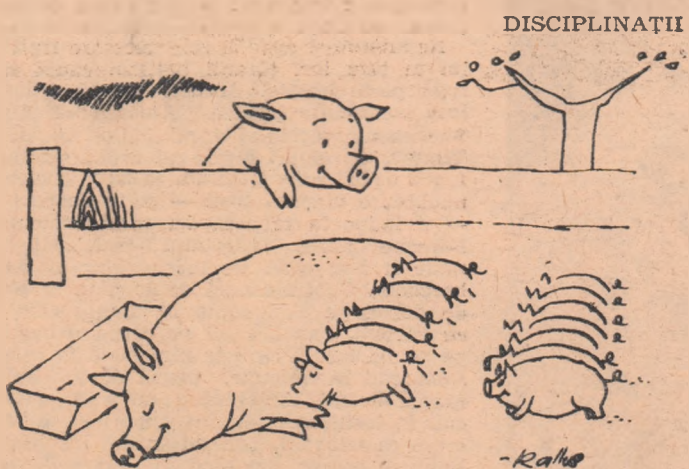
A. CROITORU

ORA DE ANATOMIE (în comuna Jucu-Gherla)

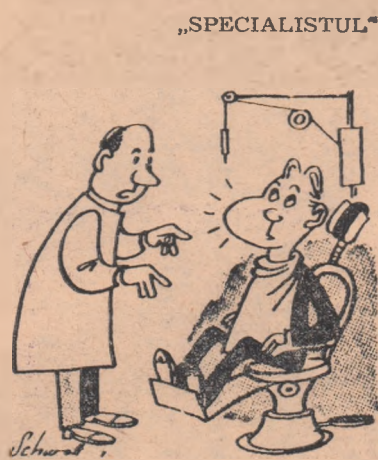
— Copii, ați văzut vreodată un schelet?
— Da, scheletul metalic al batozei care zace de doi ani în centrul comunei noastre!

(Desen de T. PALL)

— Dar voi ce faceți?
— Așteptăm schimbul doi...

(„Ludas Matyi”)

— În ce parte spuneți că vă doare măseaua?

(„Ludas Matyi”)

Fără cuvinte

(„Les nouvelles de Moscou”)